

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪੁਨੀ ਇਤਨੀ ਕਛੂ ਨ ਸਾਰੀ ॥ ਅਨਿਕ ਕਾਜ ਅ ਨਿਕ ਧਾਵਰਤਾ ਉਰਝਿਓ
ਆਨ ਜੰਜਾਰੀ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਿਉਸ ਚਾਰਿ ਕੇ ਦੀਸਹਿ ਸੰਗੀ ਉਹਾਂ ਨਾਹੀ ਜਹ ਭਾਰੀ ॥ ਤਿਨ
ਸਿਉ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਹਿਤੁ ਲਾਇਓ ਜੇ ਕਾਮਿ ਨਹੀ ਗਾਵਾਰੀ ॥ ੧॥ ਹਉ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਨਾ
ਹਮਰੋ ਬਸੁ ਚਾਰੀ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨॥੩੬॥੫੯॥ {ਪੰਨਾ
1215-1216}

ਪਦਅਰਥ:- ਇਤਨੀ ਕਛੂ—ਰਤਾ ਭਰ ਭੀ। ਸਾਰੀ—ਸੰਭਾਲੀ, ਸੰਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਧਾਵਰਤਾ—ਭੱਜ-ਦੌੜ।
ਉਰਝਿਓ—ਫਸਿਆ ਰਿਹਾ। ਆਨ ਜੰਜਾਰੀ—ਹੋਰ ਹੋਰ ਜੰਜਾਲਾਂ ਵਿਚ।॥ ਰਹਾਉ।

ਦਿਉਸ—ਦਿਵਸ, ਦਿਨ। ਚਾਰਿ—{ਲਫਜ਼ ‘ਚਾਰ’ ਅਤੇ ‘ਚਾਰਿ’ ਦਾ ਫਰਕ ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ। ਚਾਰ—ਸੁੰਦਰ}।
ਦੀਸਹਿ—ਦਿੱਸਦੇ ਹਨ। ਸੰਗੀ—ਸਾਥੀ। ਉਹਾਂ—ਉਸ ਥਾਂ। ਜਹ—ਜਿੱਥੇ। ਭਾਰੀ—ਬਿਪਤਾ, ਅੱਖਿਆਈ। ਰਾਚਿ
ਮਾਚਿ—ਰਚ ਮਿਚ ਕੇ। ਹਿਤੁ—ਪਿਆਰ। ਕਾਮਿ ਨਹੀ—ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਗਾਵਾਰੀ—ਹੇ ਗਾਵਾਰ!॥1॥

ਹਉ—ਮੈਂ। ਬਸੁ—ਵੱਸ। ਚਾਰੀ—ਚਾਰਾ, ਜ਼ੋਰ। ਪ੍ਰਭ—ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਸੰਗਿ—ਨਾਲ। ਉਧਾਰੀ—ਉਧਾਰਿ, ਬਚਾ ਲੈ।2॥

ਅਰਥ:- ਹੇ ਗਵਾਰ! (ਜਿਹੜੀ ਆਤਮਕ ਜਾਇਦਾਦ) ਆਪਣੀ (ਬਣਨੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ) ਰਤਾ ਭਰ ਭੀ ਸੰਭਾਲ ਨਾਹ
ਕੀਤੀ। (ਤੂੰ ਸਾਰੀ ਉਮਰ) ਅਨੇਕਾਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ, ਅਨੇਕਾਂ ਦੌੜ-ਭੱਜਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹੋਰ ਜੰਜਾਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਫਸਿਆ
ਰਿਹਾ।॥ ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਗਵਾਰ! (ਦੁਨੀਆ ਵਾਲੇ ਇਹ) ਸਾਥੀ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਹੀ (ਸਾਥੀ) ਦਿੱਸਦੇ ਹਨ, ਜਿੱਥੇ ਬਿਪਤਾ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਉਥੇ
ਇਹ (ਸਹਾਇਤਾ) ਨਹੀਂ (ਕਰ ਸਕਦੇ)। ਹੇ ਗਵਾਰ! ਤੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਪਰਚ ਕੇ ਪਿਆਰ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ
(ਆਖਿਰ) ਤੇਰੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ।॥

ਹੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਵਾਲੇ! ਹੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਾ ਸਕਣ ਵਾਲੇ! ਹੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਪਾਇਆਂ
ਨਹੀਂ, ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ, (ਮਾਇਆ ਦੇ ਟਾਕਰੇ ਤੇ) ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਵੱਸ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ
ਪੈਂਦਾ, ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ (ਇਸ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ) ਮੇਰਾ ਪਾਰ-ਉਤਾਰਾ ਕਰ।2॥ 36॥
59॥